

אף על פי פרק חמישי כתובות

נח.

עין משפט נר מצוה

מה א מיי פ"ב מהל
אישות הלכה נ:

תוספות ר"ד

התם דוכתא מייחד לה.
פי' מאחר שהוא זן
אותה תמיד מוציאה מבית
אביה ומייחד לה מקום
שלא תפסיד מונותיו.
פי' כי יחייב ללא ליכול
איש בהרה: ר"ט אמר
וכו' אמר אביי מחלוקת
בבית כהן לכהן אבל
בת ישראל לכהן דברי
הכל מחצה חולין ומחצה
תרומה פי' בת כהן
אם תטמא יחולין לה
אביה חולין בתרומה וחזיא
לה ולא תצטרך למכרה
לכהנים בול ולקנות חולין
ביוקר אבל בת ישראל
לכהן אין מי שיחליף
לה ותצטרך למכור להם
בול הלכך נותנים לה
מחצה חולין: ואמר אביי
מחלוקת בארסא פי'
ובת כהן. אבל בנשואה
ד"ה מחצה חולין ומחצה
תרומה: הדיבס אינו מאכיל
בתרומה מ"ט קנין כספו
אמר רחמנא והאי קנין
דאחיו הוא פי' והלכך אין
לר כח להאכילה בנינו
אך אם אכלה בחיי הבעל
אויכלת דיבס במקום בעל
קאי ומכח בעלה קאכלה:
או כלם וכו' השתא כלם
בפני הבעל חוץ מיום
א' אמרת דיבס אכלה כלן
בפני הדיבס דע"י אין לה
לאכול דלא קנינו הוא
קתני: זו משנה ראשונה
וכו'. תניא בתוספתא ולא
היבמה עד שתבעל פי'
זו רבנן שאמרו הגיע
זמן ולא נשאו שהיא
אויכלת בתרומה הוא
משנה ראשונה אבל ב"ד
של אתריה אמרו אין
האשה אוכלת בתרומה
עד שתכנס לחופה וכן
היבמה עד שתבעל
ואע"ג דאכלה בחיי
בעלה מ"ט אמר עולא
ואיתימא ר"ש ב"י משום

קוביוסטום. פירש בקונטרס גונז נפשות ולא משמע הכי
צפרק קמא דככורות (דף ה. וס) י דקא אמר ליה
קיסר לרנן גמליאל משה רבכם גנז היה או קוביוסטום היה או
שאינו זקי בחשבוניות היה והתם אלמנן קאי דלשאלה ראשונה
דצנלנן של לויס אתה מואל כו' ככר

השיבו ועוד דהגיונו מפרש בקונטרס
דרובס הכי איתנהו ואין נראה שיהיו
רוז העצדים גונזי נפשות ונראה
כפירוש רבינו חננאל דמפרש
קוביוסטום משחק בקוביא והא דלמרי'
(חולין דף פא:) ויאמר שלחני כי עלה
השחר אמר ליה יעקבז וכי גנז אתה
או קוביוסטום אתה שאתה ממירא
מן השחר לפירוש הקונטרס אתי שפיר
ולפירוש רבינו חננאל נמי י"ל שדך
למשתקין בקוביא שנושין בהן ודרכן
להטמין מזני אדם: **הנהו קלא**
אית דהו. פירש בקונטרס וסבר
וקציל וקסה לר"מ דצריש המוכר פירות
(ב"ב דף קכ: וס) אמר דהדיא ליסטס
מוזין או מוכתב למלכות אומר לו
הרי שך לפניך ועוד ארמין צפרק
האומנין (ב"ב דף פ. וס) שפחה זו
שועה היא נכפית היא כו' הרי זה
מקח טעות אס כן צהנך מומי נחוש
לסימפון ומפרי"ת קלא אית להו ולא
שכיחי ולא חיישינן דהו לסימפון כיון
דלא שכיחי והנהו נמי דפרק האומנין
לא שכיחי והא דלמרינן צפרק בגמרא
(גיטין דף פו. וס) דלחקין רב יהודה
בשטרל דעבדי עדלא דקן מולדק
לעצדות ופטיר ועטיר מן עוררי
מלכא ומלכתא לא משום שהיה צריך
להתנות כדפי' דבסממא נמי הוי
מקח טעות אלא משום שופרא דשטרל
ורבינו אליהו היה מקיים פירוש
הקונטרס דהיכא דקציל המוכר מעות
אמר' מדלא דקק הלוקח קודם נמית
מעות הני מומין דאית להו קלא א"כ
סבר וקציל והא דלמרינן לו הרי שך
לפניך מיירי קודם שנתן הלוקח מעות
וקתא משמע כן צפרק המוכר פירות

(ב"ב דף קכ: וס) דפרק י [שם הגיעו לאו משום דרובא הכי איתנהו
וש"מ דלולין צתר רובא ומאי פריך דלמא] המוילא מחזירו עליו
הראה אלא מייירי שהלוקח מוחזק: **ואפילו** בחזן בפני הבעל
חוץ מיום אחד אינה אובדת. פירש בקונטרס דהוא הדין אפילו כולם
צפני הבעל לא אכלה משמת דקנין כספו פקע ליה אלא דאי כולן
צפני הבעל הוה אכלה מיהא צחיו ולר"מ נראה דהך דרשא דדריש
בגמרא קנין כספו אמר רחמנא והאי קנין דלחיו הוא אסמכתא
בעלמא הוא דמדאורייתא מיכל אכלה ולפי משנה ראשונה היכא דאכלה
צחיי הבעל אוכלת נמי צויקת היבס מדקתני ואפי' כולם צפני הבעל
חוץ מיום אחד משמע הא כולן צפני הבעל אוכלת ועוד דתנן דפרקין
בסדר משנת ירושלמית הגיע זמן ולא נשאו או שמתו צבלין אוכלת
משלו ואוכלת בתרומה משמע כשמתו צבלין שהיבס מאכילן בלא זיהא דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא נשאו דאי אחר ציהא פשיטא דאשתו
גמורה היא ועוד מציא ראיא מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבתינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה
עד שתיבעל ויחינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמתא תשקה דהא כיון דלא
הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במוזנותיה אלא א"כ עמד דדין וצרח דלמרינן בהחולץ (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא
וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבס לך לא תקנו לה מוזנות מידם כמו שתקנו מוזנות דהגעת זמן דבעל
אכל כשאלה צחיי הבעל חו ליכא למיחש לסימפון ולשמתא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צבית אביה מסתמא
אוכלת שם בכל שעה ואינה ואת ממקומה ואת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל
הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה בדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צביתה משום דמחלפא בה
שמתיהן זמן כניסתן לאלתר אכל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דייבס הא דקאמר צבמות צפרק אלמנה (דף פו. וס) גבי הא דתנן היבס
פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסול לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה דקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר
דושבה אל בית אביה אתה למיפסל בת כהן לישראל למידיק הא מעיקרא לא אכלה כדלמרינן התם (דף פה.) א"כ לא איימר לשומרת
יבס אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אכל זאת שזוקקה ליבס אינה שבה שהרי חשובה כאלו קנייה לו:
השתא בפני הבעל אמרת לא בפני הדיבס מביעא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מביעא ששה חדשים צפני הבעל ושעה צפני
היבס דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח בירושלמי דמפרש כולה מתניתין [צלא] זו אף זו:
מאי

קוביוסטום. גונז נפשות: הגיעו. ללוקח ואין המקח בטל. וצרייתא
היא צב"צ צהמוכר פירות המוכר עבד לחזירו ונמאל גנז או
קוביוסטום הגיעו שסתמן גנבים הן: **לסטים מוזין.** אין דרכו צדק:
מוכתב למלכות. חטא למלכות עד שזה לגזור עליו שיהרגנו כל
מואלו: **קלא אית להו.** וסבר וקציל:

קבל מסר והלך. קציל עליו בעל את
המומין לסימפון ליכא למיחש לשמתא
תשקה לאחיה ולאחותה איכא למיחש:
מסר. האז לשלוחי הבעל או שהלכו
שלוחי האז עם שלוחי הבעל ליכא
למיחש שמתא תשקה לאחיה ולאחותה
דהא לימנהו גנז וליכא למיחש
לסימפון: בת כהן צקיהא היא
צמירתת תרומה ולמוכרה צימי
טומאתה. בת ישראל אינה צקיהא
צכ: **בארסא.** ובת כהן דהואיל
והיא צבית אביה טרח אביה למכור
תרומה צחולין לימי טומאה לפי שהוא
רגיל צכ: **אכל נשואה.** שנותן לה
בעלה מוזנות צביתה כגון משרה
אשתו על ידי שליש דתנן צמיתתין
(לקמן דף סד:) **מחלה חולין.** לפי
שכל כבודו צת מחל פניהם וואכיה
ואחיה אינן אכלה שיתעסקו בצרכיה:
רבי יהודה אומר נוסטין לה הכל
תרומה כו'. צין רבי יהודה לרבי
טרפון איכא דלילו ר' טרפון סבר
נותנין לה תרומה כדי מוזנותיה ואע"פ
שאס צריכה לחולין וצאה למכור
תרומה אין דמי תרומה מגיעין ליקח
צהן חולין שארי יקרים הם מן התרומה
שהכל קופאים עליהן ולרבי יהודה
נותנין לה תרומה כשיעור שאס צאת
ליקח מחלה חולין לא תפחות מן דמי
מחלית חולין אכל טורח מכירה מוטל
עליה למכור לתת תחת חולין: **נוסטין**
לה תרומה כפלים צחולין. קסבר
לא מנורחין לה לה למכרה כשזיהא אלא
נותן לה תרומה הרבה כדי שתתננה
צול ותמאל לוקחין הרבה: איכא
ציניויו טירחא. צין רבי יהודה לרנן
שמעון: והאי קנין אחיו הוא. וכי

מיית ליה פקע ליה קנינו אכל כנסה הרי היא אשתו לכל דבר
והכתוב קראה אשתו דכתבי (דברים כה) ולקחה לו לאשה דקנייה
צדיקה וכי היכי דקדושי ציהא מאכילין בארסא דאיתקוש הוויות
להדי כן מאכילין צביתה: **השתא צפני הבעל.** חוץ מיום אחד
אמרת לא אכלה כולם צפני היבס דעל ידו אין לה לאכול דלאו
קנינו היא מביעא ליה למימר דלא אכלה: **קמיישא.** משנה ראשונה
שאוסרת משעת אירוסין שהתורה המירתה והם גזרו עד שיגיע
זמן לא גזור מפני סימפון אלא שמתא תשקה הלכך משנתחייב לוונה
דמייחד לה דוכתא וליכא למיחש לשמתא תשקה שריה: **וצפריישא.**
משנה אחרונה שחזרו וגזרו עד שתכנס לחופה חשו לסימפון:
אלא

משלו ואוכלת בתרומה משמע כשמתו צבלין שהיבס מאכילן בלא זיהא דומיא דהגעת זמן דמיירי בלא נשאו דאי אחר ציהא פשיטא דאשתו
גמורה היא ועוד מציא ראיא מדתניא בתוספתא זו משנה ראשונה רבתינו אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה ולא היבמה
עד שתיבעל ויחינו טעמא דמשנה ראשונה דכשלא אכלה צחיי הבעל אינה אוכלת דהא איכא למיחש לסימפון ולשמתא תשקה דהא כיון דלא
הגיע זמן צחיי הבעל לא צדק לה דאינו חייב במוזנותיה אלא א"כ עמד דדין וצרח דלמרינן בהחולץ (יבמות דף מא:) ולא מייחד לה דוכתא
וטעמא משום שאין דרך לאחר אלא מיד הוא רגיל או לחלוץ או לייבס לך לא תקנו לה מוזנות מידם כמו שתקנו מוזנות דהגעת זמן דבעל
אכל כשאלה צחיי הבעל חו ליכא למיחש לסימפון ולשמתא תשקה נמי ליכא למיחש דכיון דהגיע זמן מייחד לה דוכתא צבית אביה מסתמא
אוכלת שם בכל שעה ואינה ואת ממקומה ואת ומאחר דמדאורייתא אכלה כשנפלה מן הנשואין למה אסורה למשנה אחרונה עד שתיבעל
הא ליכא למיחש לסימפון שכבר נצדקה בדיקת פנים ויש לומר דמאחר שאסרו ארוסה שהגיע זמנה אסרו נמי צביתה משום דמחלפא בה
שמתיהן זמן כניסתן לאלתר אכל ק"ק אי חשיבא יבמה קנין כספו דייבס הא דקאמר צבמות צפרק אלמנה (דף פו. וס) גבי הא דתנן היבס
פוסל ואינו מאכיל אי בת כהן לישראל היא פסול לה ושבה אל בית אביה כו' ה"ל למימר דהא קנייה דקאמר התם גבי אירוסין ויש לומר
דושבה אל בית אביה אתה למיפסל בת כהן לישראל למידיק הא מעיקרא לא אכלה כדלמרינן התם (דף פה.) א"כ לא איימר לשומרת
יבס אלא הכי קאמר ושבה כתיב כלומר דווקא אותה ששבה אל בית אביה אכל זאת שזוקקה ליבס אינה שבה שהרי חשובה כאלו קנייה לו:
השתא בפני הבעל אמרת לא בפני הדיבס מביעא. ה"ג [לא] זו אף זו קתני לא מביעא ששה חדשים צפני הבעל ושעה צפני
היבס דלא אכלה אלא אפילו כולם צפני הבעל חוץ מיום אחד לא אכלה וכן מוכיח בירושלמי דמפרש כולה מתניתין [צלא] זו אף זו:
מאי

(א) צ"ב צ: קדושין יא.
(ב) והא דחיישינן כהא
לסימפון צמיר היינו ככר
דלמרינן לעיל מקוריה לל
חוץ מתרומה. גי' ת"י.
(ג) [תוספתא רפ"ה].
(ד) [יבמות סז:].
(ה) [עירובין ע. ו. ושי"ט].
(ו) [נזירי בתוס' דלעיל מח:].
(ז) [שליח ד"ה רב אסין].
(ח) [תהלים מה]. (ט) [יבמות
ל. ו. ט] [ע"י צבורה ה.
איתא בטעמא אחרת וע'
ר"י צחולין כ: ד"ה ועוד
שאלו]. (י) גי' רש"ל. (כ) שייך
לעיל דף ט' ע"א על המשנה.

תורה אור השלם

1. ובהן פי יקרה נפש
קנין כספו הוא יאכל בו
ולידו ביתו הם יאכלו
בלקחמו: ויקרא כב

מוסף רש"י

הגיעו. הרי הוא שול,
דסתם עבד גנז הוא
(קדושין יא.). מאי איכא
לסטים מוזין. אורג
נפשות וסופו להרג
(רשעים ב"ב צב). דהא
לא שכיח ולא קבלו עליו,
או מוכתב למלכות.
שנתחייב מיתה למלך
(קדושין יא.).